

LAPVÉG

Először persze azt gondoltam, hogy jó szülő vagyok. Gyermeke(i)mnek megadom a tőlem telhető legtöbbet, ez pedig nyilván némely nadrágokban, blúzok-ban, könyvekben, amerikai mogyorókban, egyébiránt pedig elbeszélgetésekben, kitépelt atyai hajcsomókban.

Ezen felül még azt is képzeltem – gondolni már nem is mertem ilyesmire –, hogy jó tanár vagyok. Diákjaimat nem verem, legfeljebb engem ver velük a sors, óráimat tisztességgel s a lehető legkevesebb késsedelemmel megtartom, ha szükséges, felírom a táblára a fontosabb vázlatpontokat (mondta az Igazgató is, hogy így kell tennem), kicsöngetéskor kimegyek az osztályból, a feltizenkettes szünetben megeszem a tízóraitam, iszom hozzá teát, azután neki megint a víznek, melyeket hívnak antik irodalomnak, reformkornak, sőt, némelykor reformációnak is. Ruházatom tiszta, rendezett, nem túl modern, de nem is túl ódivatú, beszédem szabatosságra törekvő, az ikességüket viszonylag biztonságosan ragozom, nem suksükölök (túl sokat), bár olykor krákokog. Utóbbi beismerések nyilván sokat rontanak a felvázolt képen, ám nem lehetek túlságosan álságos, különösen, hogy a lebukásomat akarom éppen szomorúan elújságotlni.

Az történt, hogy kezembe került Thomas Gordon **P.E.T.** című könyve, melyből azt tudtam meg, hogy minden szándékom és igyekezetem ellenére vadember vagyok, tönkrenyomorítom a gyermeke(i)met, ha pofátlanok, kiabálok velük, ahelyett, hogy kijelentő mondatban megfogalmazott kérdések sorozatával próbálnám lelki nyugalmukat visszarendezni (vagy legalábbis az újabb tróger megjegyzéseket elkerülni), munkára szorítom ő(ke)t, ahelyett, hogy megérteném, hogy a gyermeki léleknek természetes közege a lustaság illetve a problémázgató semmittevés, tanácsot adok neki(k), ahelyett, hogy több órás, semmilyen nyelvtan követelményeinek sem megfelelő, agyvérzéses párbeszédben kiszedném belőle(lük), hogy szorongása(suk) oka az, hogy a tévében egy hájfejű alak azt állította, hogy a naprendszer ki fog hűlni.

Igy hát nem lepődtem meg azon – bár azt sem állítom, hogy túl jól esett –, olvasom Thomas Gordon újabb (immár harmadik kiadást megért) könyvében, a **T.E.T.**-ben, hogy csapnivalóan rossz tanár vagyok. Nincs figyelő hallgatásom, nem tudom ma-gam elé képzelni ez inger- és elfogadástéglalapokat, utálom, ha a diák eszik, beszélget, rágógumizik, levelet ír, színes pornómagazint olvas, böfög, leveti a cipőjét, ittas, kokós, koszos, büdös, szemtelen, neveletlen, sunyi, készületlen az óránon – s teszem mindezt úgy, hogy nem végzek környezettanulmányt a gyermek problémájának megvilágítására, nem áldozom fel az összes szünetemet értőn hallgató beszélgetésre – ráadásul úgy megbuktatom a követelményszintet el nem érőket, midőn sor kerül a megmértetésre, mint a pinty.

Ha valaki ezek után úgy véli, hülyeségnek tartom a **T.E.T.** című kiadványt, téved. Csak egy kicsit ostobának. Ő néz kedvesen hülyének engem, átlátszó és megejtően dilettáns példákkal világít rá mindenfajta alkalmatlanságomra. S a szög a zsákból itt bújik ki. Lépten-nyomon jelzi, ha elvégezném a *tanfolyamot*, a *tanfolyamát*, mely a megvilágosulásomat szolgálná, nyilván vinném még valamire. Szülőként, tanárként. Amúgy persze nem. *Nem és semmire.*

Kedves invitálás: cseréljek helyet a gyerekekkel. Avagy: csak akkor tekinthetem magamat a gyermekem, tanítványom egyenrangú partnerének, ha elvégzem a tanfolyamot. Addig minden, ami én erőszak, agresszió, konzervativizmus, vaskalaposság, értetlenség. Magyarán: alkalmatlanság. Jó, na jó, én pár év múlva abbahagyom. De mi lesz a kollégáimmal? Az egynehány tanárral, ma, Magyarországon? Ámbátor, mint szülő, még mindig bukásra állok majd. Picit azért elgondolkodhatunk azon, ha van időnk, értő meghallgatásunk, kijelentő módban megfogalmazott kérdő rávezetésünk, ki frusztrál itten kicsodát, kedves P.E.T., T.E.T., alias *Thomas Gordon* úr?